

ΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ Ν. Δ. 4535)1966 ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑΣ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ, ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΥ Κ.Λ.Π.

Τοῦ κ. ΤΑΚΗ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

πτυχιούχου Α.Σ.Ο. καὶ Ε.Ε.

Τὴν 25ην Αὐγούστου 1966 ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 4535)1966 Ν. Διάταγμα «περὶ τροποποιήσεως φορολογικῶν τινῶν Διατάξεων», δημοσιευθὲν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 166) 28-8-66 Φ. Ε. Κ.

Ἐκ τῆς εἰσηγητικῆς ἐκθέσεως τῶν ἀρμοδίων ὑπουργῶν Συντονισμοῦ καὶ Οἰκονομικῶν πρὸς τὴν Εἰδικὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ ἀρθροῦ 35 τοῦ Συντάγματος, συνάγεται, ὅτι αἱ διὰ τοῦ νεογνοῦ διατάγματος φορολογικαὶ ἐπιβαρύνσεις ἐπιβάλλονται πρὸς κάλυψιν δημοσιονομικῶν ἀναγκῶν, τὰ δὲ ἔσοδα ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων αὐτῶν θὰ διατεθοῦν διὰ τὴν χρηματοδότησιν τῶν προγραμμάτων ἐπενδύσεων καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ παρὰ τῇ Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος χρεωστικοῦ ὑπολοίπου τῶν λογαριασμῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

Αἱ οὐσιωδέστεραι τῶν ἐπερχομένων τροποποιήσεων διὰ τοῦ Ν. Δ. 4535)1966 εἰς τὰς ἰσχυοῦσας φορολογίας συνοψίζονται:

- 1) Φορολογία εἰσοδήματος.
- 2) Τέλη χαρτοσήμου.
- 3) Φορολογία κύκλου ἐργασιῶν.
- 4) Φορολογία αὐτοκινήτων.

Ἐπὶ τούτων προβαίνομεν κατωτέρω εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν κυριωτέρων σημείων τῶν τροποποιήσεων ἐπὶ τῆς φορολογίας εἰσοδήματος καὶ τῶν τελῶν χαρτοσήμου.

Ι. Φορολογία Εἰσοδήματος

Διὰ τοῦ ἀρθροῦ 1 ἀντικαθίσταται ἡ παρὰ γράφος 6 τοῦ ἀρθροῦ 26 τοῦ Ν. Δ. 3323)1955 καὶ καθορίζεται ὅτι «οἱ τόκοι τῶν συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων προερχομένων ἐξ ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ὡς καὶ οἱ τόκοι τῶν μεταξύ ἐμπόρων ἀποδεδειγμένων πωλήσεων ἐμπορευμάτων ἐπὶ πιστώσει, δὲν λογίζονται ὡς εἰσόδημα Γ. πηγῆς (κινητῶν ἀξιών), ἀλλὰ Δ. πηγῆς (κέρδος ἐξ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων), ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως, ὅτι ὁ κτώμενος τὸ ἐκ τῆς ἀνω αἰτίας εἰσόδημα ἄσκει ἐμπορι-

κὴν ἐπιχείρησιν ἐν Ἑλλάδι, ἢ προκειμένου περὶ ἀλλοδαποῦ, ὅτι ἔχει μόνιμον ἐγκατάστασιν ἐν Ἑλλάδι, οἱ δὲ τόκοι νὰ προέρχωνται ἐξ ἐργασιῶν τῆς μόνιμου ταύτης ἐγκαταστάσεως».

Κατὰ τὸ προμνησθὲν ἀρθρον 26 τοῦ Ν. Δ. 3323)1955 ὠρίζετο ὅτι διὰ νὰ ὑπαχθῇ τὸ ἐκ τῆς ἀνω αἰτίας εἰσόδημα ἐκ τόκων εἰς τὴν Δ. Κατηγορίαν ἔδει ὁ ὑπὲρ οὗ οἱ τόκοι πιστωστῆς ἐν' ἄσκει κατὰ τὸν χρόνον τῆς κτήσεώς τὸν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ὁμως τῆς διατάξεως ταύτης προέκυψαν ἀμφιβολίαι, ὡς πρὸς τὸ ἐὰν ὁ Νόμος ἀξιοῦσε ἐνάσκησιν ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως γενικῶς ἢ ἐνάσκησιν ἐπιχειρήσεως ἐν Ἑλλάδι.

Δεκτικὴ γενομένης τῆς δευτέρας ἀπόψεως, ὁ κτώμενος τοιοῦτον εἰσόδημα ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπὸς ἐπιχειρηματίας (ἀνευ μόνιμου ἐγκαταστάσεως ἐν Ἑλλάδι) ἀπηλλάσσεται παντελῶς τοῦ φόρου, διότι, ἐλλείψει μόνιμου ἐγκαταστάσεως ἐν Ἑλλάδι, δὲν ὑπῆγετο εἰς τὴν φορολογίαν εἰσοδήματος Δ. πηγῆς.

Αἱ γεννηθεῖσαι οὕτω ἀμφιβολίαι ἐκ τῆς ἑλλιπούς διατυπώσεως, κατέληγον εἰς τὴν καθιέρωσιν ἐμμέσου ἀπαλλαγῆς τῶν ἀλλοδαπῶν ἐπιχειρήσεων ἐκ τοῦ τοιοῦτου εἰσοδήματος ἐκ τόκων.

Ἐπὶ τούτου ἀπεφάνθη τὸ Δευτεροβάθμιον Φορολ. Δικαστήριον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 885)1962 ἀποφάσεως αὐτοῦ, δεχθὲν ὡς προϋπόθεσιν τῆς μὴ ὑπαγωγῆς τῶν ἀνω τόκων εἰς τὴν Γ. πηγὴν «τὴν ἄσκησιν ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ἐν Ἑλλάδι», μὲ τὴν αἰτιολογίαν, ὅτι διαφορετικῇ ἔρμηνείᾳ, καταλήγουσα εἰς ἔμμεσον φορολογικὴν ἀπαλλαγὴν, ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς καθολικῆς φορολογίας καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἀρθρον 59 τοῦ Συντάγματος 1952 (κατὰ τὸ ὁποῖον φορολογικαὶ ἀπαλλαγαὶ μόνον διὰ ρητῶν νομοθετικῶν διατάξεων καθιεροῦνται).

Τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν ἀνῆρεσε τὸ Συμ-